

+

Lov og Evangelium

ISSN 2387-5275

NR. 9

NOVEMBER 2022

58. ÅRGANG

I see the Son of Man Standing on the
Right Hand of God, av W. Rane.
wallteraneprents.com

«I verden har dere trengsel. Men vær frimodige!
Jeg har overvunnet verden!»

Joh 16:33

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

LOV OG EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon.
Det er gratis og kommer med 10 nummer i året.
Frivillige gaver kan sendes kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseendring:
Vegard Heian, Wikes vei 3,
3243 Kodal. Mob: 907 77 312
E-post: loc.adresse@nll.no

Redaksjonsnemd: Per Bergene Holm,
Finn-Widar Knutzen og Dag Rune Lid

Layout: Marie Louise Björn

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i Bolivia og Peru.

Formann: Fredrik Thorbjørnsen, Hemsgata
54 3242 Sandefjord Tlf. 905 95 749
E-post: fredrtho@online.no

Sekretær: Martin Fjære, Valberggrenda 13 A,
3160 Stokke. Tlf. 979 89 427
E-post: sekretar@nll.no

Kasserer: Valberggrenda 13 B,
3160 Stokke. Tlf. 33 33 89 01
E-post: kontor@nll.no

Bankgiro: 3000 22 26193 / Vippsnr. 15095
Svensk kontonr.: 8169-5, 694 381 912-5
Dansk kontonr.: 7604 1734369

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme arven fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: Valberggrenda 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00

E-post: bibelskolen@nll.no
Bankgiro: 3000 22 26193 / Vippsnr. 15095

Rektor: Per Bergene Holm, Holmveien 20,
3282 Kvelde. Tlf. 995 09 060
E-post: pbholm@online.no

WWW.NLL.NO

Å bekjenne Jesu navn

Jesu sier at forfølgelser må komme. Avisoppslag bare den siste uken vitner om at den tiden er nær. Vi skal ikke søke å unndra oss vanskeligheter ved å skikke oss lik denne verden, men være innstilt på at det vil koste å bekjenne Jesu navn. Alle som vil leve gudfryktig i Kristus Jesus skal bli forfulgt (2Tim 3:12). Vi må forberede oss på urett, motstand og forfølgelse om vi lever som sanne kristne og frimodig bekjenner vår tro på Jesus og hans ord. Ve dere, sier Jesus, når alle mennesker taler vel om dere (Luk 6:26).

Vi går mot en tid med yrkesforbud for kristne på mange områder. Det vil bli umulig å få arbeid eller oppdrag med et syn og en bekjennelse som strider mot tidsånden. Du må ha dyrets merke og preg i ånd (sinn og tanke) og hånd (gjerning). Det vil komme mer enn boikott og utestengelse, det vil komme direkte forfølgelse. Jesus har forberedt oss på det. Men vi skal prise oss salige om vi opplever slik forfølgelse, sier Jesus i Mt 5:10f.

Jesu sier at han vil kjennes ved den som bekjenner ham, men den som fornektet ham for menneskene, den vil han selv fornekte overfor sin Far i himmelen (Mt 10:32f). Det er en umulig kristen posisjon å la være å bekjenne Jesus og ikke la troen komme til uttrykk i både ord og sann kristen ferd.

Per Bergene Holm

Polykarps martyrium

Av Per Bergene Holm

Polykarp ble født i år 69 e.Kr. i Smyrna (dagens Izmir i Tyrkia). Han var trolig født inn i en kristen familie og døpt som barn (jf hans ord til stattholderen).

Polykarp ble tilsynsmann (biskop) i Smyrna omkring år 100, noe han forble fram til sin død. Kirkefaderen Ireneus ble kjent med Polykarp som barn. Han takker Polykarp for hans fromhet, og det er han som forteller at Polykarp hadde «kjent Johannes og de andre som har sett Herren», og at Polykarp kunne fortelle mye om hans samvær med disse.

Polykarp var en varm forsvarer av den sanne kristne læren mot gnostikernes vranglære. Det er bevart et brev fra Polykarp til menigheten i Filippi, hvor han siterer Joh 4:3 og advarer sterkt

mot gnostikeren Markion. Like etter at Polykarp hadde kommet tilbake til Smyrna fra en reise til Roma (år 155 e.Kr), hadde det brutt ut kristenforfølgelse i byen. En ungdom som het Germanikus ble ført til arenaen hvor det var ville dyr. Stattholderen syntes han var for ung til å dø, så han ba ham om å avsi seg sin kristne tro og ofre til de hedenske gudene. Men Germanikus kastet seg mot en løve for å slippe fra fristelsen, og ble revet i hjel.

Folket ropte: «Bort med de gudløse!». De anså de kristne som nektet å tilbe statens guder for gudløse. «Hent Polykarp!» ropte de så.

Polykarp ble advart om at myndighetene ville arrestere ham, og han lot seg overtale til å trekke seg tilbake til en

Innhold november 2022

Å bekjenne Jesu navn av Per Bergene Holm.....	side 2
Polykarps martyrium av Per Bergene Holm.....	side 3
Veien i Lammets spor av H. Steinberger.....	side 5
Møtekalender	side 6
Å følge etter Jesus av Per Bergene Holm.....	side 7
Gjort lik med Jesus av Per Bergene Holm.....	side 8
Kom Jesus Kristus i hu av Vladimir Moser.....	side 12
Korset av Gunnar Nilsson.....	side 15
Så sant vi lider med ham av Per Bergene Holm	side 19
Vær en dott av Søren Kierkegaard	side 20

gård utenfor Smyrna. Der vendte han seg i bønn til Gud. Men han ble forrådt av en av sine egne tjenere, som var blitt truet med tortur, og en kveld ble han arrestert.

Han ble ført til amfiteatret hvor den romerske stattholderen satt til doms. Denne hadde medlidenhet med den gamle mannen og ga ham anledning til å avsverge seg sin kristne tro: «Avlegg en ed ved keiserens skytsånd og avsverg Kristus». Polykarp svarte: «I 86 år har jeg tjent Herren og aldri har han gjort meg noe ondt – hvordan skal jeg kunne tale ille om kongen som har frelst meg?» Stattholderen sa: «Jeg har ville dyr, jeg har ild!» Polykarp svarte: «Du truer med ild som brenner en times tid og så slokner. Du vet ikke om den kommende doms ild, den evige straffs ild, som venter på de ugudelige.» Stattholderens lokking og trusler hadde ingen virkning.

Da folket som var samlet til lekene i amfiteatret hørte at Polykarp hadde tilstått at han var kristen, krevde de blodet til mannen som «ødelegger våre guder». Først ropte de at han måtte kastes til løvene, deretter at han måtte brennes. Han ble sannsynligvis drept ved å bli stukket med sverd og deretter brent sammen med tolv av sine disipler.

Etter Polykarps martyrium skrev hans menighet i Smyrna en lang beretning om hans død til menigheten i Filomelion i Pisidia, og teksten til dette brevet er bevart. Dette Martyrium Polycarpi er

den første autentiske beretning om et kristent martyrium etter Stefanus (Apg 6-7).

Germanikus og Polykarp, og mange andre kristne som ble martyrer, avga et sterkt vitnesbyrd om Jesus og frelsen i ham. Det var utenkelig for hedningene å dø for sine guder, så det gjorde et veldig inntrykk når de kristne frimodig gikk i døden for sin tro. Det er sagt at martyrenes blod ble «kirkens utsæd».

Det er i samsvar med Jesu ord om hvetekornet som bærer frukt først når det legges i jorden og dør. Det betyr ikke at alle kristne må dø fysisk for å bære frukt, men det taler om nødvendigheten av å ta sitt kors opp og miste sitt liv i denne verden for Jesu skyld.

L&E

Det gis bare én vei til Gud, og den veien er Jesus. Han alene er veien, sannheten og livet. Det er frelse bare i troen på ham. Den sannheten elsker et Guds barn. For den er han villig til å lide og dø.

Den antikristelige tiden blir en prøvelsens tid for Herrens folk. Da er det nærliggende å bli grepet av frykt og angst. **La ikke det skje.** Sett din lit til Jesus. Han vil ikke slippe deg.

Vær en av de få som er sannheten tro til det siste.

*Fra «Ett er nødvendig», 28. aug.
Hans Erik Nissen*

Veien i Lammets spor

Av H. Steinberger

Veien i Lammets spor er framfor alt en banet vei. Frelserens hellige fot har selv en gang gått den. Selv om det ofte ikke ser slik ut, er likevel veien jevnet og banet av ham, og det er nok for oss. Det er heller ikke noen fremmed vei, for over alt ser vi Mesterens fotspor. I våre vanskeligheter, i familien, i verden, i fattigdom, i ringhet, alle steder ser vi hans fotspor. «Du kjenner nøyse alle mine veier» (Sal 139:3). «For ved at han selv har lidd og er blitt fristet, kan han komme dem til hjelp som blir fristet.» (Heb 2:18).

På denne veien klager man ikke mer: «Jeg blir ikke forstått! Jeg blir galt bedømt!» Han, vår yppersteprest, forstår oss, og det er nok for oss. Fåret krever ikke å bli kjent og forstått av andre enn sin hyrde. Det er nok for det å se hans fotspor og høre hans stemme. Når vi vil følge Lammet, står ingenting i veien for oss.

Det vi trenger for å gå opp til Jerusalem (Mt 21:1-3), dvs det vi trenger for å gå veien til døden, det blir til slutt vår egen sak. Hvis vi vil følge Lammet, vil våre stier over alt være jevne. For til å dø bort fra seg selv, er det rik anledning på hver vei og hvert sted. Da går det en alltid godt. Man finner det man søker, og det er jo lykken.

Den som følger Lammet, har en gang for alle oppgitt sin egen vilje og sine egne veier. Han har ingen egne mål og interesser. Han tillater sin hyrde å krysse hans egne ønsker og planer. Han merker og forstår at på denne vei er det ikke mer plass for eget liv. Og den som dømmer og forneker sitt eget liv, kan være overbærende med andres. På denne vei støtes man ikke så lett på andre. Så lenge vi gjør det, går vi ikke i hans spor, er vi ikke «dagens, men nattens barn» (Joh 11:9f). Å si: «Denne eller hin står i veien for meg,» er like så latterlig som å si: «Denne eller hin står i solen for meg.»

Om det å være en kristen har en sagt: «En kristen føler seg aldri uforstått. Imot en kristen er intet forsømt. En kristen vet at han daglig forsømmer meget mot andre.» Den som følger Lammet kan ikke vente å bli forstått av alle. Det gis veier som et Guds barn må gå alene med sin Gud.

Da Abraham gikk med sin sønn opp på Moria berg, gikk han alene. Sin hustru lot han bli hjemme, og sine tjenere ble forlatt ved foten av fjellet. Ingen av dem ville ha forstått hans vei. Derfor sa han ikke at han gikk bort for å ofre, men for å tilbe! «Tilbe!» sier han i stedet for å ofre.

Hva sier vi? La oss tilstå det! Vi har ikke lenger noen sans for Lammets vei. Vi er lik barna som ved Jesu inntog i Jerusalem ropte: «Hosianna! Hosianna!» og som ikke visste at kongen måtte ut av byens andre port for der å dø på korset, og at han kaller oss ut til seg for å bære hans vanære (Heb 13:13).

De første kristne kjente denne vei mye bedre, fordi de var så mange som gikk den. Noen som med glede solgte sitt gods og delte det ut, andre som bodde i huler og kløfter, og ikke bare ofret sin eiendom, men også sitt liv. De ville ikke stå over Lammet.

Det betegnende for vinranken er at den hører sammen med vinstokken. Skjær i vinstokken, skjær i ranken – over alt flyter den samme saft. Det som gjør forbindelsen med vår frelser og dette å «bli i ham» så vanskelig, er at vi vil gå en annen vei. Og likevel gis der ingen saligere vei på jorden enn «veien i Lammets spor».

DINE FOTSPOR DRYPPER AV OVERFLOD.

SAL 65:12

MØTEKALENDER

NOVEMBER

2. - 6. Tørvikbygd

Sigbjørn Agnalt

4. - 6. Fossnes, konf. undervisning

John Peder Samdal, Marcus Popkema

5. - 6. Årnes

Lars Fredrik Ellingsen

15. - 20. Bibelkurs på Fossnes

Lærere ved bibelskolen, samt

Lars Fossdal og Bjarne Gjuvsland

19. - 20. Askim

Per Bergene Holm

24. - 27. Ørsta

Lars Fossdal

25. - 27. Mosvik

Curt Westman

DESEMBER

3. - 4. Årnes

Bjarne Gjuvsland

Klipp gjerne ut kalenderen og vær med i bønn for møtene

Å følge etter Jesus

Av Per Bergene Holm

Hvetekornet legges i jorden. Det skal dø, men gjennom kornets død blir det til liv og mangfoldig frukt. Denne «hvetekornets lov» gjaldt vår Frelser. Han ble til liv for oss gjennom sin død. Men det er også slik med hver enkelt kristen. Vi tror så lett at det er gjennom ytre seier og makt Guds rike går fram. Men slik er det ikke.

De første kristne vant ikke innflytelse gjennom kirkemakt eller politisk posisjon, men gjennom lidelsens og martyriets vitnesbyrd. Åndskraften avtok mer enn den tiltok etter hvert som kirkemakten ble større. Fra Konstantins tid til i dag har kirken og dens menn vært i førerretet i store deler av Europa. Men det kirken har vunnet i makt og posisjon, har den tapt i åndskraft!

I dag er Bibel og sann kristendom igjen et fremmedelement i Europa. Åndseliten, den religiøse og politiske elite, har ikke mye til overs for Bibelen, verken dens åpenbaring om Gud, skapelsen, mennesket, historien, dens bud eller frelsesbudskap. Det er ikke plass til bibeltroende i akademiske institusjoner, selv ikke i «kirken». Det trues med økonomisk boikott mot de institusjoner mv som holder fram de bibelske sannheter slik de er gitt av Gud, og det reises anklager om hatkriminalitet og diskriminering mot enkeltpersoner som frimodig holder fram Skriftens ord.

Nå har sanne kristne en gyllen anledning til å følge Jesus og apostlene

i deres lidelse, utfylle det som mangler i Kristus-lidelser (Kol 1:24), om de bare er villige til å bære korset og vanæren som følger med å være tro mot Skriften i lære og liv. Hvilket vitnesbyrd er det ikke om det evige livs håp, når en kristen tåler urett enda han bare i kjærlighet og troskap lærer og lever i samsvar med Bibelens ord? (jf 1Pet 3:8-17)

Hvilket vitnesbyrd er det ikke når en kristen som anklages, i stedet for å fornekte enhver svikt og rettferdiggjøre seg selv, tåler anklager og opptrer med ydmykhet og barmhjertighet mot sine motstandere, også om anklagene er urettferdige? (jf Josef)

Det virker imidlertid som mange er mer opptatt av å være så konform med tidsånden som mulig. Man fører en apologetikk som skal vise kristendommens aktualitet og sannhet gjennom å holde mål for tidsåndens domstol. En søker ikke konfrontasjon med tidens filosofiske og vitenskapelige ideer og dogmer. En søker aller minst konfrontasjon med tidens kulturelle malstrøm, om det er innen musikk, film eller litteratur.

I stedet skal en redde kristendommen gjennom tilpasning på alle områder. Slik blir «kristendommens forsvarere» den sanne kristendoms alvorligste trussel og fiende. Det er vår sørgelige situasjon i dag, i kirke og bedehus.

Gjort lik med Jesus

Av Per Bergene Holm

«Så jeg kan få kjenne ham og kraften av hans oppstandelse og samfunnet med hans lidelser; idet jeg blir gjort lik med ham i hans død – om jeg bare kunne nå fram til oppstandelsen fra de døde!»

Fil 3:10f

Jesus blir i den som blir i ham. Den som tror på Jesus får derfor del i et oppstandelsesliv med Jesus. Det er et nytt liv i sannhet og rettferdighet, en vandring som lys i verden. Det er ikke noe mindre enn et himmelliv her på jorden, en forsmak og et pant på det liv som du som tror på Jesus skal leve, bak død og grav.

Men denne indre fornyelse og levendegjørelse kan bare skje parallelt med at den troende på det ytre plan opplever motgang og lidelse og mister sitt liv i denne verden.

Der en kristen søker ære og medgang, rikdom eller på annen måte har sitt liv i denne verden, der umuliggjøres ikke bare den åndelige levendegjørelse, men en mister det evige liv. «For den som vil berge sitt liv, skal miste det. Men den som mister sitt liv for min skyld, skal finne det. For hva gagnar det et menneske om han vinner hele

verden, men tar skade på sin sjel? Eller hva kan et menneske gi til vederlag for sin sjel?» (Mt 16:25f)

Om du først begynner å legge merke til det i Skriften, så sammenstilles igjen og igjen den åndelige levendegjørelse og fornyelse med lidelse og ytre motgang. Det er som vi leste her: Så jeg kan få kjenne ham og kraften av hans oppstandelse – det er den åndelige levendegjørelse – og samfunnet med hans lidelser. Ingen åndelig levendegjørelse uten samtidig en ytre lidelse, idet jeg blir gjort lik med ham i hans død.

LIDELSEN

Jeg er redd vi lever i en tid hvor vi nesten er blitt fremmede for denne siden ved kristenlivet. Den lidelse og død som Skriften taler om her, er ikke noe du og jeg kan velge, noe vi kan slippe unna. Så sant vi lever med Jesus, hører det med. Men du kan unngå det ved å skikke deg lik denne verden, ved å slå av på Guds ord og slutte fred med både synden og verden. Mange søker det.

«For som jeg så ofte har sagt dere, og nå igjen sier med tårer: Mange vandrer som fiender av Kristi kors. De ender

i fortapelsen. Deres gud er buken, og de setter sin ære i sin skam. De trakter bare etter jordiske ting» (Fil 3:18-19).

De har buken, dvs vellevnet og gode dager som sin gud, de trakter bare etter å ha det godt i denne verden. Det er tale om et fiendskap mot å ta opp Jesu kors og følge ham etter i denne verden. Tilpasser du deg tidsånden? Har du funnet en måte å være kristen på som kan forenes med å bli aktet og æret i denne verden, slippe unna hån og spott, motstand og forfølgelse, forsakelse og lidelse? Enda apostelen sier at alle som vil leve gudfryktig i Kristus Jesus skal bli forfulgt (2Tim 3:12).

RIKE LØFTER

Når det gjelder vårt åndelige liv, er det rike løfter om at Gud er mektig til å gi oss all nåde i rikelig mål, for at vi alltid og i alle ting kan ha alt vi trenger til, og ha overflod til all god gjerning. Det er gitt deg en overflod i frelsen, slik at det av ditt liv kan renne strømmer av levende vann til andre, ditt beger kan flyte over slik at velsignelsens strømmer kan gå til dem du lever iblant. Men legg merke at det står overflod til all god gjerning, ikke overflod av materiell velstand og helse og slikt.

SKATT I LEIRKAR

Men vi har denne skatten i leirkar, for at den rike kraften skal være av Gud

og ikke fra oss selv. Leirkaret er vårt skrøpelige legeme og vårt ytre liv som ikke er særlig prangende. Gud vil at det skal være slik, for at vi ikke skal ta bort oppmerksomheten fra selve skatten, frelsen i Jesus. Og for at vi ikke skal ha noe å sette vår lit til i vårt eget, men at vi skal ha all vår frimodighet og styrke i Gud.

«På alle vis er vi trengt, men ikke stengt, rådvill, men ikke rådløse, forfulgt, men ikke forlatt, slått ned, men ikke utslått. Alltid bærer vi med oss Jesu død i vårt legeme, for at også Jesu liv skal åpenbares i vårt legeme.» (2 Kor 4:8-10)

Denne dobbeltheten er der alltid. Vi bærer med oss Jesu død: i det ytre er det trengsel, forfølgelse, hån, spott, rådvillhet og vanskeligheter. Samtidig er et nytt Åndens liv virksomt midt i dette, i kjærlighet, glede, fred, langmodighet, godhet, trofasthet osv.

For ennå mens vi lever, blir vi stadig overgitt til døden for Jesu skyld, for at også Jesu liv skal åpenbares i vårt dødelige kjød. Så er da døden virksom i oss, men livet i dere. Men siden vi har den samme troens Ånd, slik det står skrevet:

«Jeg trodde, derfor talte jeg! – så tror også vi, og derfor taler vi. For vi vet at han som reiste opp Herren Jesus,

han skal også reise oss opp med Jesus og stille oss fram sammen med dere. For alt dette skjer for deres skyld, for at nåden må bli rik og virke rikelig takksigelse fra så mange flere, til Guds ære. Derfor mister vi ikke motet. Og selv om vårt ytre menneske går til grunne, så fornyes vårt indre dag for dag. For vår trengsel er kortvarig og lett, og virker for oss en evig fylde av herlighet i overmål på overmål. Vi har ikke det synlige for øye, men det usynlige. For det synlige varer en kort stund, men det usynlige er evig.»

(2Kor 4:7-18)

ET LIDENDE LEGEME

Er det slik i ditt liv, at samtidig som ditt liv i det ytre går til grunne, så fornyes ditt indre? Eller er det ditt ytre liv som går fram samtidig som ditt indre liv går til grunne? Jeg er redd det er sannheten om mange av oss, og er en av de største åndelige sykdommer i vår tid. Apostelen Paulus hadde et helt annet perspektiv: «Nå gleder jeg meg over mine lidelser for dere. Det som ennå mangler i Kristus-lidelser, det utfyller jeg på mitt eget kjød, for hans legeme, som er menigheten.» (Kol 1:24)

Jesus led for oss. Det er intet sted du så tydelig ser inn i frelsen som i Jesu lidelse og sår. Der ser du Guds kjærlighets fylde. Nå har Jesus forlatt denne jord og reist opp til himmelen. Den troende menighet er hans legeme,

og Jesus vil at han skal bli kjent og trodd i denne verden. Det er Guds vilje at det skal skje ved at Kristi legeme her i verden også er et lidende legeme, et legeme med merker av sår og slag. Paulus visste det, og han visste at det var tilmålt ham et mål av dette. Det målet holdt han på med å utfylle.

Det skal du tenke på når du møter motgang, hån, spott, blir forbigått fordi du er en kristen, opplever urettferdighet og urett. Da skal du tenke på at det er noe som er tilmålt deg. Slik Jesus bar din synd og urett og alt det du hadde gjort mot ham, tålmodig som et lam, og sonte det som om det var han selv som hadde gjort det, så skal du bære de andres urett og synd med den samme tålmodigheten. Da vil verden møte Jesu sinn gjennom deg, den vil møte Lammet. Det er Guds vilje (jf 1Pet 2:21-24).

HVETEKORNETS LOV

Når Jesus taler om hvetekornet i åkeren, taler han ikke bare om at Guds ord blir sådd i menneskehjertet. Men han sier om hvetekornet at «det er den som ble sådd».

Der hvor Guds ord blir sådd i et menneskes hjerte, der såes også dette mennesket. Mennesket selv legges i jorden for å dø. For i Guds rike gjelder hvetekornets lov. Hvis ikke hvetekornet dør, blir det bare det ene

kornet, men dersom det dør, bærer det frukt. Om du skulle lykkes i å få et godt liv i denne verden, bli æret, kanskje populær, rik og mektig – en som verden så opp til og æret, ble du kanskje et fint polert hvetekorn, men du bar ingen frukt. Skal du bære frukt, må du dø. Du må gi ditt liv hen, miste det, for Jesu skyld.

Det gjør den forkynner som holder fram Guds ord, selv om det ikke er populært, selv om det bare gir hån og forakt, beskyldninger og motstand. Det gjør den lege som ikke kan medvirke til abort, den lærer som ikke kan undervise i tråd med evolusjonslæren, som ikke kan hylle homofili og annen synd, ikke kan titulere sin elev med «hen» osv.

En sann kristen søker ikke popularitet, ikke å gli lett gjennom denne verden, men søker å frelse det fortapte og må tale det som er nødvendig, om så ingen vil høre. Slik var det også for profetene. En sann kristen kan ikke gå på akkord med sin overbevisning i hverdagens

mange valgsituasjoner, når han settes på prøve, når det koster å leve som en kristen, når det koster å vandre i Jesu fotspor, når det koster å stå fast på Guds ord. Da legges han i jorden for å dø, da mister han sitt liv, da korsfestes han for denne verden, blir til hån, spott og latter. Men det er fra denne lidelse og død frukten springer fram. Glem ikke det!

L&E

Dette er Guds ord: «Frykt ikke for det du skal lide!» (Åp 2:10) Guds ord er realistisk, rystende realistisk, for det sier alltid sannheten.

Du kommer ikke gjennom livet uten lidelse. Det henger sammen med at du er en kristen. Du må innstille deg på å dele Jesu kår.

Satan vil bruke frykten for lidelse til å lamme deg. Han vil at du skal rette blikket mot deg selv og din egen svakhet.

Men ikke lytt til ham! Fest i stedet blikket på det Jesus har lidd.

Innprent i ditt sinn at Gud har sagt sitt mektige: Frykt ikke! Han vil ikke overlate deg til deg selv.

Du skal vite at Herren gir oss det vi trenger for hver eneste dag. Det ligger en rustning klar; den må vi daglig iføre oss. Israels folk måtte hver dag sanke det de trengte av manna. Slik er det også med oss. Som dagen er, skal styrken være.

Det gir hvile for sjelen å vite at alt det som møter oss, er utmålt av Herrens hånd.

*Fra «Ett er nødvendig», 14. okt,
H. E. Nissen*

ADRESSEANSVARLIG FOR BLADET

Abonnement, oppsigelse og adresseendring skal nå tas med:

Vegard Heian, Wikes vei 3,
3243 Kodal. Mob: 907 77 312
E-post: loe.adresse@nll.no

Kom Jesus Kristus i hu

Av Vladimir Moser

Kjære venner, kristne brødre og søstre. Denne våren hadde Natalia og jeg gleden av å besøke Norge og møte mange av dere. For oss vil det være av de lyseste og varmeste inntrykkene vi har hatt de siste årene. Jeg var glad for å besøke Bibelskolen på Fossnes og møte elevene. Jeg fikk fortelle litt om Moldova og de lutherske kristne i landet vårt. Vi besøkte også Kongshaugen Kristne Grunnskole, Østre og Vestre Kvelde bedehus, Hurdal, Sira og Skjæveland. Bussturen fra Sandefjord til Sira vil vi aldri glemme!

Vi fikk også møte flere ukrainske familier som hadde flyktet fra krigen. Det var helt uventet! Og da jeg kan ukrainsk, fikk jeg muligheten til å snakke med dem om Jesus på deres morsmål, både gjennom forkynnelse og personlig samtale. Etter at vi kom tilbake til Moldova, har Natalia oversatt flere prekener for våre ukrainske venner. Hun har også hjulpet dem med en del personlige spørsmål knyttet til skolegang for barna mv.

KRIGEN

24. februar 2022 invaderte den russiske hæren Ukraina på en forrædersk måte. Fredelig liv og positiv samfunnsutvikling ble avløst av død, lidelse

og ødeleggelse. I dag er det kjent at planene til den politiske og militære ledelsen i Russland inkluderte erobring av Moldova. Vi kan takke det ukrainske folks standhaftighet og mot for at det ikke lyktes. Vi har inntil i dag sluppet å oppleve granater som eksploderer, skoler og sykehus som sprenges og folk som dør. Om denne situasjonen vil vedvare, vet vi ikke.

De ukrainske flyktninger (6 millioner) har reist til europeiske land. En halv million har flyktet til Moldova. Det er den høyeste tilstrømningen i forhold til innbyggertallet. I februar-mars var det 20-30.000 hver dag. Mange dro videre og mange har etter hvert returnert, men noen har også blitt igjen i Moldova. 1676 barn av ukrainske flyktninger er registrert i barnehager og skoler i Moldova. Noen får undervisning på rumensk, andre på russisk og ukrainsk.

I Moldova finnes det skoler med rumensk undervisningsspråk, i tillegg til russisk og ukrainsk. Likevel anklages Moldova av Russland for å krenke rettighetene til russisktalende. Det er akkurat den samme forklaringen Russland bruker om invasjonen av Ukraina, nemlig en «tvangsbeskyttelse av den russisktalende befolkningen.»

SORG OG FRYKT

Jesus advarer sine disipler: «Dere skal høre om kriger, og det skal gå rykter om krig. Se da til at dere ikke lar dere skremme!» (Matteus 24:6)

I Timoteusbrevet leser vi om hvordan apostelen Paulus forbereder sin medarbeider på fremtidig forfølgelse på grunn av hans tjeneste for Kristus. Han skal ikke sette sin lit til egen styrke eller stole på egen karakterfasthet. Apostelen peker på den eneste måten å overvinne all frykt og forbli trofast mot Herren Jesus: «*Bli da du, min sønn, sterk ved nåden i Kristus Jesus... Lid ondt med meg...Kom Jesus Kristus i hu, han som er oppreist fra de døde.*» (2Tim 2).

Byrdene og bekymringene til lutheranerne i Moldova i dag kan ikke sammenlignes med lidelsene til våre brødre og søstre i Ukraina. Husene våre er ennå ikke beskyttet, og vi er ennå ikke drept. Men vi sørger over våre fem som døde av covid, tre i Kamenka, en i Tiraspol og en i Chisinau. De ble alvorlig syke i tiden før det var vaksiner. Valery fra Chisinau gledet oss i mange år med sin praktfulle bass-stemme. Her blir fortsatt mange syke av covid, så vi må fortsatt bruke maske. Diakonen Sergey Fasler fra Kamenka hadde i juli covid for andre gang. Den transnistriske regjeringen planlegger en ny lov om religiøse

organisasjoner som vil være i tråd med russisk lov. Kanskje vil det bli restriksjoner på religionsfriheten for ikke-ortodokse kristne.

UROLIGE TIDER

Det eldste medlemmet av forsamlingen i Kamenka, Raisa, 92 år gammel, har vært sengeliggende i to måneder. Medlemmer av forsamlingen besøker henne jevnlig, leser Bibelen og ber med henne. De kjøper også mat og hygieneartikler som de tar med når de besøker henne.

Vi opplever sterk inflasjon, 28% siden begynnelsen av året. Vi venter med stor bekymring på regningene for gass og oppvarming til vinteren, da Russland har økt gassprisene. Vi er også urolige med tanke på de fem tusen russiske soldatene i Transnistria. Hvis de ikke legger ned våpnene og frivillig forlater provinsen, kan Ukraina og Moldova bli tvunget til i fellesskap å frigjøre territoriet fra okkupasjonsmakten med fredelige eller militære midler.

Til tross for urolighetene og vanskelighetene, fortsetter vi å samles i Kamenka, Tiraspol og Chisinau for å lytte til evangeliet om Jesus Kristus. Gud er med oss i denne syndige verden. Kristus vant på korset frelse og syndenes forlatelse til alle som tror på ham. Verken lidelse eller

tap kan ta denne Guds gave fra oss. De troende i Tiraspol, Kamenka og Chisinau ser med glede tilbake på tiden før covid og den russiske invasjonen, da bibelskoleelever fra Fossnes, og norske og svenske brødre og søstre kom på besøk til oss. Vi savner muligheten vi hadde til å samles om sommeren, i Kamenka eller utenfor Chisinau til leirer og seminarer. Alle venter og ber om at dette skal bli mulig igjen, slik at vi kan komme sammen til sterkere fordypelse i Guds Ord.

KOM JESUS I HU

Apostelen Paulus sier til Timoteus: «Bli da du min sønn, sterk ved nåden i Kristus Jesus... kom Jesus Kristus i hu, han som er oppreist fra de døde.»

Den samme Jesus, han som er oppstått fra de døde, den samme nåden av syndenes forlatelse og det evige livs gave styrker oss i Moldova, troende i Ukraina og dere, kjære og elskede norske brødre og søstre, i møte med alle prøvelser og vanskeligheter.

Midt i all frykt, lidelse og savn:

**«KOM JESUS KRISTUS I
HU, HAN SOM ER OPPREIST
FRA DE DØDE.»**

2TIM 2:8

L&E

Natalia og Vladimir Moser under deres besøk i Norge våren 2022

Korset

Av Gunnar Nilsson

Frafall fra Herren har kanskje sin største bakgrunn i selve korset. Korset er det sentrale i kristenlivet. Paulus sier jo at han ikke vil vite av noe annet enn Jesus Kristus og ham korsfestet (1 Kor 2:2). Tar vi bort korset faller alt. Det er som navet i et sykkelhjul. Tar vi det bort, går resten fra hverandre.

Alt som hører med til korset er avgjørende. Men her er problemet. For forkynnelsen av korset er en dårskap for verden. Korset er et anstøt, det er imot vår natur.

Slik er det med Jesu kors, men Jesus taler også om vårt kors. Og det fører nok til enda mer motstand i oss. Det følger med et kors for alle Jesu etterfølgere.

FORNEKTE SEG SELV

Jesus forsaket seg selv. Han satte ikke seg selv i sentrum, men levde for andre. Det er om å gjøre at vi først har funnet ham, funnet nåde, og blitt født på ny. Er du ikke født på ny, spiller det ingen rolle om du har vokst opp i en kristen familie og alltid har ønsket å være et Guds barn. Eller om du har bedt moderne frelsesbønner, hatt store åndelige opplevelser eller har gjort mirakler i Jesu navn. Om du ikke er født på ny og har fått et nytt liv, blir du kastet i mørket utenfor, uansett hvor mange kors du bar her i tiden.

«Om noen vil komme etter meg, da må han fornekte seg selv, ta sitt kors opp og følge meg» (Matt 16:24). Hva innebærer det å følge ham? Det trenger ikke å bety fengsel, tortur, eller at man bokstavelig talt må avstå fra eiendom, ektefelle, barn eller selve livet, om Gud skulle tillate tider med offentlig forfølgelse - men det kan også bety det.

Å følge Guds vilje gjennom å fornekte sin egen vilje, er ikke lett for et menneske. For vår medfødte vilje samsvarer ikke med Guds vilje. Derfor går det ikke av seg selv å vandre på Guds vei. Syndefallets følge er at mennesket kretser om seg selv og sitt ego. Gir vi etter for vår naturs forderv øker vi avstanden til Gud.

Paulus sier at vi er dårer for Kristi skyld (1Kor 4:10), fordi vi tier når vi lider urett, eller avstår en plass vi egentlig hadde rett til. I hverdagen avstår du fra din rett! Det at vi besvarer hån med kjærlighet, og vil behage Gud og ikke mennesker, er dårskap. Men det er en dårskap til Guds ære. «Gled og fryd dere, for stor er den lønn dere har i himmelen» (Matt 5:12) heter det da.

TA SITT KORS OPP

Hver og en som vil følge Jesus og være hans disippel må ikke bare fornekte seg selv, men også ta sitt kors opp og følge

ham. Hva er et kors? Det er alt det som byr oss imot, det som forårsaker smerte, lidelse og død.

Carl Fredrik Wisløff sier at korset er de kristnes hoff-farge. Tjenerne ved hoffet hadde tidligere en uniform med en spesiell farge, slik at alle kunne se at de var kongens folk. De kristnes hoff-farge er korset.

Det er kors du kan ta opp eller la ligge. Det første er jo selve kristendommen, Jesus. Om du blir hans, en sann kristen, så tar du opp et kors. Man får ingen ære i verden gjennom å bli hans. Du blir en korsbærer. Vi har vel hørt forkynt at bare du overgir deg til Gud, blir du lykkelig. Ja, det er sant, men ikke på den måten verden mener. Du blir ikke kvitt alle problemer. Som kristen får du kanskje flere problemer, for du får et kors å bære. Likevel blir den lykkelig som blir et Guds barn. Jeg har ikke hørt om noen som har angret. Visst kan mennesker angre sin religiøsitet og vende seg bort fra den, også religiøsitet med Jesus som fortegn. Det har jeg sett mange ganger, men det er en annen sak.

NYE HJERTER

Lykken med Jesus er ikke lett å måle med verdens målestokk. Men Gud gir oss nye hjerter med en ny målestokk for hva som er lykke og glede. Tenk på Paulus og Silas da de ble pisket så hele ryggen var en blodig masse, deretter fikk de sitte fast i stokken

om natten, og det var ikke behagelig. De må ha vært et forferdelig syn, men ved midnattstid synger de lov-sanger til Gud. Forstår du hvilken lykke de eier? Vi har jo ikke levd der hvor det har kostet mye å bekjenne seg som kristen. Vi har ikke behøvd å sitte i fengsel eller bli drept. Men vi kan snart være der.

Det er også ytre kors som møter oss, som vi ikke kan velge bort - sykdom og ytre omstendigheter, men her snakker vi om kors som ligger på vår vei, som vi selv må ta opp. Det er kors som møter oss fordi vi er kristne. Tar du det opp, kommer det alltid noen følger, for den kristne kan ikke gå med strømmen. Du har andre vurderinger. Våger du å holde fram Bibelens advarsel om å gå fortapt og havne i et evig helvete, blir det ille. Sann kristendom fører alltid til forargelse. Men vi kan la korset ligge, og tie. Nå skal vi ikke alltid si noe, men når anledningen er der, bør vi benytte den. I dag har vi mange eksempler på samtaler hvor vi har mulighet til å holde fram Bibelens syn, men det vil gå imot tidsånden. Tar vi opp våre kors, eller går vi bare forbi dem?

BÆR KORSET

Når det ikke er så mange vanskeligheter for oss som kristne, beror det kanskje på at vi er så slappe, og vi lar de fleste kors ligge. Vi ligner verden i så mye, slik at det ikke vekker anstøt. Vi har blitt så strømlinjeformet at vi ikke møter noen motstand. «Elsk ikke

verden, heller ikke de ting som er i verden! Om noen elsker verden, da er ikke Faderens kjærlighet i ham.» (1Joh 2:15).

Vil ikke de kristne markere at de ikke lever som verdens barn, så forsvinner kristendommen. Bryt opp sammen med Jesus! Den forsmedelse du kan møte for Jesu skyld, skulle du ikke vike tilbake for, for det er korset. Men ta korset som det kommer. Det er din hoff-farge. Du er en kristen.

Vi kan ikke gå igjennom renselsens ild uten smerte. Når Jesus sa til den rike unge mannen at han skulle selge alt og gi det til de fattige, sa han det fordi det var den eneste måten å redusere mannens kjærlighet til rikdommen på. Men bare tanken på dette gjorde den rike mannen trist, og han gikk bedrøvet bort. Så valgte han å skilles fra håpet om himmelen framfor å skilles fra sine jordiske eiendeler, som han likevel ville bli skilt fra i døden. Men det var en byrde han ikke ville bære, det var et kors han ikke ville ta opp.

Slike kors kan også ligge i din vei. Og vi løfter dem opp når vi velger Guds vilje, de gangene det skulle stride mot vår egen vilje.

DET INDRE KORS

Paulus hadde også et kors, en torn, en satans engel som slo ham. På en måte var vel det et kors han ikke kunne velge, men likevel var det et kors han

valgte i og med at han valgte Kristus. Han ber Gud ta bort tornen, han ber tre ganger. Tenk så mye bedre hans kristenliv ville vært uten den.

På samme måte kan vi også ha ting som vi ber Gud ta bort, det kan være småsaker, banale ting i hverdagen, men det gjør vondt. Du har bedt Gud om å ta det bort, men han har ikke gjort det. Han tok heller ikke bort tornen fra Paulus. Paulus fikk nøye seg med denne beskjeden fra Herren: *«Min nåde er nok for deg, for min kraft fullendes i skrøpelighet.»*

Hva er det? Det er korset. Det er et indre kors. Hvorfor må du bære det? Jo, fordi den gamle naturen og det gamle mennesket i deg skal dø. Det er derfor du må leve med denne nøden, slik det også var for Paulus.

Men mange vil hjelpe deg å få bort slike kors. «Du behøver ikke å ha det sånn, du skal bare leve et seirende kristenliv! Jesus vil ta bort alle vanskeligheter for deg.» Ja, slik forkynnes det. Jesus har jo vunnet seier over alt det onde, så du skal ikke ha noen problemer.

Jesus tar visse bort mange vanskeligheter fra oss, og vi får be ham om det. Men vær redd for alt som kan ødelegge grunnforholdet med Gud. Jesus vil at du skal være liten og hjelpeløs i deg selv. «Min nåde er nok for deg, for min kraft fullendes i skrøpelighet.»

JESUS ALENE

Forstår du nå hvorfor det ligger kors i din vei, og hvorfor Gud legger kors på deg? Jo, det er for at det gamle menneske i deg skal dø, og for at du bare skal ha en sak igjen, nemlig *Jesus alene*.

Å fornekte seg selv og ta sitt kors opp, det er ikke lett for kjød og blod. Vi ser det så ofte når motgang rammer, hvordan mennesker reagerer. Vi ser det i dag når man sliper bort kantene på Guds ord for at mennesker lettere skal ta imot det. Vi ser det i den «kjærlighetsfullhet» som åpner himmeldøren på vidt gap, og gjør den til en bred port i stedet for den trange port som Jesus taler om. I virkeligheten blir det den vide porten til fortapelsen.

Jesus sa til sine disipler:

«Om noen vil komme etter meg, da må han fornekte seg selv, ta sitt kors opp og følge meg. For den som vil berge sitt liv, skal miste det. Men den som mister sitt liv for min skyld, skal finne det.

For hva gagnar det et menneske om han vinner hele verden, men tar skade på sin sjel? Eller hva kan et menneske gi til vederlag for sin sjel?

For Menneskesønnen skal komme i sin Fars herlighet med sine engler, og da skal han gi enhver igjen etter hans gjerning.»

Matt 16:24-27

HOS GUD ER EVIG GLEDE

Hos Gud er evig glede!
Men før jeg kommer der,
jeg må blant torner trede
og bære byrder her.
Her trykker mange plager,
her strider Jesu brud,
her blandes fryd med klager,
kun glede er hos Gud.

Jeg bytter ei med dårer
som har sin glede her.
Jeg heller gjennom tårer
og sukk mitt såkorn bær.
Når jeg med fryd kan høste
ved enden av min vei,
la dåren seg forlyste,
med ham jeg bytter ei.

Min Jesus skal jeg skue!
Han, han er håpets grunn!
La korset kun meg kue,
det er en liten stund!
Snart intet meg bedrøver,
snart ingen motgang mer
min glede fra meg røver.
Snart jeg min Jesus ser.

Johan Nordahl Brun, 1786
SB 402

Så sant vi lider med ham

Av Per Bergene Holm

Men er vi barn, da er vi også arvinger. Vi er Guds arvinger og Kristi med-arvinger, så sant vi lider med ham, for at vi også skal herliggjøres med ham.

Rom 8:17

Apostelen fortsetter nå å tale om de troendes trengsel og lidelser. Det er noe som hører med til det å være en kristen.

Også vi som har fått Ånden som førstegrøde - det vil si som har fått Den Hellige Ånd og det nye Åndens liv som en forsmak på selve høsten, som et pant på det liv vi en dag skal leve fullt ut - også vi sukker med oss selv over lidelsene, forgjengeligheten med sykdom og annen nød, mens vi lengter etter vårt barnekår, vårt legemes forløsning

Vårt ytre legemes forløsning er altså noe vi lengter etter og venter på. Det skal vi ikke oppleve her i tiden, det hører med til fullendelsen. Jeg vil understreke dette, for det er så mange som lytter til røster som sier at helbredelse og utfrielse fra sykdom, fattigdom og annen elendighet er noe en kristen skal oppleve her og nå. Nei, det skjer bare unntaksvis, om det på noen måte kan være til Guds ære og menneskers gagn.

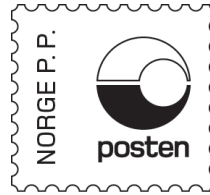
Men det normale, og det Gud sier hører med til hans barns kår i denne verden, er tvert imot lidelser og trengsel, kors og død!

For i håpet er vi frelst. Vi har et sikkert håp om at vi en dag skal bli fri sykdom og lidelse, trengsel og nød. En dag skal vi få oppleve hele frelsens herlighet og være fullkomment løst, ikke bare fra sykdom, lidelse og død, men også fra synden og kjødet! Det er sikkert og visst. Men et håp som en kan se, er ikke lenger noe håp – hvorfor skulle en håpe på det en allerede ser?

Men nettopp fordi vi eier alt dette i håpet, kan vi være frimodige midt i motgang og lidelse. Vi kan vite at det er vår himmelske Far som legger oss i jorden for at vi skal dø. Han vil det, for han vil at vårt liv skal bære frukt for ham. Han vil at vi skal sette våre liv til for ham og for dem vi lever blant.

Og vi skal også vite at den trengsel vi opplever er for ingenting å regne mot den herlighet vi en dag skal få del i.

L&E

Returadresse:
Lov og Evangelium
Wikens vei 3,
3243 Kodal

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseendring!

Vær en dott

Av Søren Kierkegaard

Det var en gang da «mennesket» forholdt seg til seg selv i en uendelig forestilling om det å være en kristen.

Han gjorde alvor av det å avdø, det å hate seg selv, det å lide for læren. Nå fant han livet så vanskelig, ja så kvalfullt, at selv de mest hardføre nesten segnet under disse vanskelighetene. De krympet seg som ormer, og selv de mest ydmyke var ikke langt fra å fortvile. Og derfor, hva skulle alle vanskelighetene tjene til.

Vær en dott – og du skal se at alle vanskeligheter forsvinner! (...)

Forfalsk så i dypeste grunn Guds eller kristendommens betraktning av dette liv. La det være kjennetegnet på at veien er den rette, den Gud velbehagelige, at den (helt i strid med Guds ord) er lett – og du skal se, alle vanskeligheter forsvinner.

Denne verden blir en herlig verden, herligere og behageligere og lettere for hvert århundre som det leves på denne måten. Og vær ganske usjenert.

Tro meg, du behøver ikke unnse deg for noen, hele kompaniet er av samme art. Hyllesten er gjort ferdig for deg, hyllesten over din klokskap, hyllesten av de andre som ved å holde hyllest over deg – hvor klokt beregnet – holder hyllest over seg selv. De vil kun fordømme deg, hvis du ikke er: som de andre.

*Vær Pjat – og Du skal see, alle
Vanskeligheder forsvinde! Øieblikket nr 9*